

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiilor
m. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Un neam trăește prin sufletul său”

Am auzit la multe ocazii pe I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae robind, cu acel accent de putere care li este propriu, aceste cuvinte. Dar nici eu, și poate că nici ceilalți auzitori nu am înțeles în toată semnificația ei această afirmație, cum o înțelegem în zilele de azi.

El este un adevăr dedus din contemplarea istoriei noastre, dar pentru a-i simți toată puterea e necesar să-l ai în față, sau în experiență, devenit trup, devenit act al vieții proprii și al vieții obștești. Astăzi acest adevăr se verifică din nou în actualitatea vie. Și poate mâine se va verifica într-o măsură și mai deplină.

În vremuri de prosperitate societatea omenească se obișnuiește atât de mult cu diferite obiecte cu cari își desfășoară viața trupească, încât i se pare că fără de ele viața ar fi cu neputință. Se obișnuiește de asemenea cu anumite înlesniri pe cari i le face posibile organizarea vieții de Stat. Însă când vin vremuri de strămtorare, aceeași societate constată cu uimire că poate trăi și fără obiectele de lux sau fără înlesnirile pe cari i le poate oferi Statul când nu e apăsător de împrejurări grele. Omul își descopere atunci o putere de care cam uitase înainte: își descopere sufletul cu vitejia și cu răbdarea lui și cu o forță care e în stare să îl susțină în cele mai modeste sau mai primejdioase împrejurări. El se minunează cu cât de puțin poate să se mulțumească și câtă putere are de-a înfrunta orice suferință, până și moartea. Se obișnuiește să trăiască sub o amenințare continuă a vieții. Ființa lui, departe de-a se slăbi în astfel de împrejurări, se fortifică. Omul își dă seama acum că toate lucrurile și obișnuințele comode și complicate din vremea de prosperitate nu erau esențiale, că esențialul e sufletul din el cu puterile de rezistență și de adaptare la greutăți, de înfruntare a tuturor primejdiilor.

Astfel înțelegem cum s'a putut menține poporul nostru în Moldova și în Muntenia printre războaie ce se succedau la scurte intervale. Și înțelegem cum s'a putut menține românismul transilvănean în stare de izbăvire și sub un regim de persecuție veacuri de-a rândul. Trecutul de grele împrejurări a transmis timpurilor de libertate națională un neam voinic, sănătos trupește și sufletește, într-o stare cum poate nu am fost capabili în aceste timpuri mai noi să-l păstrăm, cu toate înlesnirile pe cari ni le-a pus la dispoziție viața într'un Stat liber.

Toate acestea ne dovedesc că sufletul este mai tare ca toate. Bună va fi și civilizația. Dar cu o condiție: să nu facă societatea să uite de suflet, atrăgându-i atenția spre luciul obiectelor. Numai dacă sufletul e prezent, spiritualizând comportarea omu-

lui față de lucruri, făcându-l să nu se lăsească de ele, societatea nu decade.

Dată fiind această putere a sufletului, care rămâne cu omul și atunci când toate împrejurările îl strămtorează și-l sărăcesc de o mie și unul de lucruri ale civilizației, vremea de azi cu greutățile ei nu ne produce nici o temere cu privire la viitorul neamului.

Poate că e greu unei pături de oameni, subrezită printr-o obișnuință de veacuri cu un trai delicat, să se adapteze unei vieți aspre și lipsite de atâtea lucruri moi și subțiri. Dar neamul nostru în general e un neam de plugari. Chiar pătura intelectuală este în marea ei majoritate formată din copii ai brazdei, cari își regăsesc repede legăturile cu maica natură.

Un astfel de neam nu pierie și nu pierde nimic în împrejurări ca cele de azi sau ca cele ce mai pot proveni. Dimpotrivă se înzdrăveneste și mai mult trupește și sufletește. Războaiele și băjenile vânturătoare de obicei lucrurile neesențiale și inconsistente ale civilizației, toate acele subrede construcții prin cari omul a căutat să-și facă viața mai desfătă, moleșindu-se și uitându-și de suflet. Viața redusă la simplitate și esențialul ei, adică la puterea de-a exista prin virtuțile sufletului, nu o poate păgubi, excepând pe cei ce stau față în față în fronturile de luptă.

De aceea neamurile nu pier nici odată prin cauze externe, ci numai când au intrat într-o putreziciune internă, prin decădere sufletească sub influința unei civilizații care roade temeliile ei morale.

Un neam până își are sufletul tare, sănătos, nu are să se teamă pentru existența lui. Tăria sufletului atâră însă atât de mult de credința religioasă, încât se poate chiar spune că se exprimă prin credință. Vârtoșenia sufletească se arată prin credință. Sufletul slab, sufletul epavă, e sufletul care nu mai poate crede. Cu cât e mai neșovăitoare, mai neclătinată credința, cu atât e mai tare sufletul și cu atât e mai în stare cel ce-l are să suporte orice, să se adapteze la orice împrejurare grea, să biruie prin răbdare, prin optimism, prin nădejde, strămtorările.

Noi putem avea o deplină siguranță pentru neamul nostru, căci întruiește aceste condiții. Nu e vorba de soarta personală a unora dintre noi. Oricare ar fi ea, putem avea certitudinea absolută că neamul nostru de plugari cu suflet tare va trăi. Un neam ca acesta nu e atins de nimic. Tot ce poate veni trece pe deasupra lui.

Linștea lui sufletească i-o spune aceasta, liniște care e în același timp semnul măreț al tăriei lui de suflet și al credinței peste care nu trece nici o umbră.

Un student teolog care a sosit dela Iași în zilele trecute îmi spunea ce impresie reconfortantă i-a făcut vederea plugarilor, cari aproape de Iașul rămas pustiu își arau pământurile în același ritm domol al eternității coborâte în timp. Iar un plugar, rudenie de-a mea, nimerindu-se în casă la mine în timpul unei alarme aeriene, după bombardamentul dela București, și văzând tulburarea celor ai casei, nu mai știa cum să-i liniștească. Iar de vremurile ce-ar putea să vină spunea: «Noi n'avem nici o grijă de ele. Ne doare numai gândul la feciorul din Crimeia și la fata dela București. Cât pentru noi,

chiar așa ne simțim, de par'că nici n'ar fi nimic».

Neliniște îi mai strecurăm poporului noi, domnii, cari nu mai avem tăria lui de suflet.

Să învățăm dela popor, turnând fier în trestia ființei noastre, care tremură exagerat la toate adierile.

Să ne întărim mai ales prin certitudinea că ceva va sta și va rămâne neîmprăștiat de asprimea acestor vremuri: nația noastră cea sănătoasă și credincioasă.

D. STĂNILOAE

Din moartea păcatului la învierea cu Hristos*

„Pocățiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre”
[Fapte 3, 19]

Iubiții mei frați creștini!

În această vreme de reculegere sufletească Domnul ne grăiește prin glasul Bisericii Sale:

— Postiți, căci ați păcătuit! Postiți să nu mai păcătuiți! Postiți să luați iertare! Postiți să păstrați ce ați luat!

Cu adevărat, precum străbate sângele tot corpul, așa străbate duhul lepădării de sine toată Evanghelia. Iar postul nu este altceva decât școala de aplicare a duhului evanghelic.

Dacă pentru igieniști postul este statua sănătății, dacă pentru economiști este silozul prezervării, pentru noi care credem, el este unul din cele mai încercate instrumente prin care ne putem înălța din întunerecul păcatului la lumina învierii sufletești.

Păcatul și urgia lui!

Acesta este subiectul cuvântării noastre.

Iubiții mei frați creștini!

Mare este taina creștinătății. Dumnezeu ne-a creat din dragoste, pentru fericire, pentru cer, pentru veșnicie. Când ne-am rătăcit prin vârtejul vremelnice și prin pulberea pământului descoperim-am rostul vieții umane, tot dragostea dumnezească ne-a îmbieat mântuirea prin Crucea drag Fiului lui Dumnezeu. Nu prin creatură, fie ea chiar supraangelică, nu prin slugă, fie ea chiar profetică, ci prin Dumnezeu dragostei încorporate ne-am dobândit noi izbăvirea. Acest adevăr de temelie al ortodoxiei îl afirma cu toată tăria patriarhul din cetatea lui Constantin cel Mare, sfântul Ioan Gură-de-Aur, chiar și atunci când împăratul Arcadiu, cucerit de raționalismul arian, îl puse sub opreliște. Infuriat împăratul își convocă iscusii sfetnici, să-i pronunțe osândă.

— Auguste Arcadiu, depune-l și sechestrează-i averea, începu unul din ei.

— Aruncă-l în lanțuri și înfundă-l în temnița cu el, veni cu propunerea a doilea.

— Deportează-l, du-l în exilul cel mai sălbatic, urmă cu părerea al treilea.

— Tăie-l ca pe-un nemernic, să fie

de învățătură și altora, mai completă un alt sfetnic.

Împăratul ascultă cu vie atențiune cuvintele sfetnicilor și chibzuea care părere s'o acceptă. În liniștea ivită se ridică însă un alt sfetnic și vorbi:

— Împărate Arcadiu, eu cred că nici-o propunere nu-i înțeleaptă. Fiecare-i în favorul patriarhului. Dacă-i vei sechestra averea, n'ai lovit în Ioan Gură-de-Aur, ci în săracii care se hrănesc la masa lui. Dacă l-ai întemnițat i-ai spori bucuria că poate gusta suferința pentru Evanghelia lui Hristos. Dacă l-ai exilat, el ar trăi mai mult în prezența lui Dumnezeu, iar dacă l-ai ridicat viața, i-ai deschidă ușa raiului, pentru a intra în fericirea vecinică. Am eu, însă, o părere de adevărată răzbunare. Ispitește-l pe patriarh să păcătuască și păcatul ți-l va face rob.

— Aceasta-i propunerea care-mi trebuie! strigă Arcadiu și se așternu muncii s'o înfăptuească. Numai cât acest lucru-l înțelegea mai bine decât toți sfetnicii săi, sfântul din scaunul patriarhal al Constantinopolei, de aceea se ruga nelăsat:

— Doamne, mai bine moartea decât păcatul!

Și cu adevărat: mizeria, boala, temnița, exilul, ori chiar și moartea sunt numai umbre pe lângă răutatea păcatului.

Păcatul e cel mai mare rău din lume.

— „Răutate” [Tit. 2, 14] și „acul morții” [1 Cor. 15, 56] îl numește Apostolul neamurilor.

— „Intuneric” [Ioan 3, 19] și „dreptate” [1 Ioan 3, 4] îl cheamă apostolul iubirii.

— Păcatul ca plumbul apasă sufletul, îl tântuiește la pământ și-i taie aripile sborului spre cerul desăvârșirii, vestește sf. Ioan Gură-de-Aur.

— Păcatul e legat de suferință cu o salbă de mângărire, învață Platon

— „Singurul rău în lume”, scrie filozoful Cicero.

— Păcatul te îndeamnă la rele și după ce le-ai făcut tot el este acela care te osândește mai întâi, observă Seneca

— O, Doamne, cât de mare-i rău-

* Predică rostită în Catedrala din Sibiu

tatea păcatelor! Tu ai văzut lacrimile mamei mele și ai auzit suspinul inimii ei, pentru păcatele mele!" mărturisește Fericitul Augustin.

— Paguba nu-i bună, dar rău nu-mai păcatul este", grăiesc țărani noștri credincioși și astăzi.

În fața acestei constatări ne răsar în conștiință întrebarea:

— De ce este păcatul un rău atât de mare?

Răspundem răspicat:

Pentru că păcatul este infracțiunea ordinii dumnezeiești, cu știrea și voirea noastră. El este o revoltă împotriva lui Dumnezeu. Fericitul Augustin zice că „păcătosul își împletește singur funia, cu care li leagă diavolul mâinile și picioarele”.

Pentru că el desprețuiește ordinea morală divină și grăiește jignitor lui Dumnezeu.

— Înapoia mea cu legea Ta!

Pentru că păcatul vădește o urâtă nerecunoștință față de Dumnezeu, care este atât de bun cu toată făptura. L-a purtat pe păcătos în planul Său dumnezeesc din veșnicie, l-a zidit ființă duhovnicească, l-a apropiat de Sine prin har, l-a luminat prin revelație, îl ajută prin sugestia de sus, iar cel păcătos se degradează mai mult chiar decât specia câinilor, care nu mușcă mâna, care-i fatind bucătura de pâine.

Pentru că după cum norii despart pământul de cer, tot așa desparte păcatul sufletul de Dumnezeu.

Pentru că după cum alungă fumul albinele din coșniță, tot așa alungă și păcatul harul dumnezeesc din cuprinsul sufletului omenesc.

Pentru că, după cum desfigurează lepra fața miresei, de n-o mai recunoaște nici mirele, nici tatăl, nici mama, nici frații, nici surorile, nici prietenii, nici cunoscutii, tot astfel topește păcatul toată frumusețea sufletului, pocin-du-l în așa fel, încât nu-l mai recunoaște mintea omenească, numai Dumnezeu și îngerii care plâng de mila lui și sfinții, care-i cerșesc smeriți iertarea.

Pentru că după cum taie săcurea mlădița dela trunchi, tot astfel taie și păcatul marea și sfânta și tainica legătură filială dintre om și Dumnezeu și-i răpește tâlhărește dreptul moștenirii cerești.

Pentru că după cum scorpionul își mângâie mai întâi prada cu violență, pentru că s-o înțepe apoi mortal, tot astfel își îndulcește la început și păcatul birnici nenorociți cu miera plăcerilor, pentru că la urmă să le otrăvească sufletul, să le stingă lumina duhului, să provoace moartea sufletului nemuritor și să-l prăbușească în osânda vecnică.

O, cât de rele sunt păcatele și cât de multe sunt ele! Nu are mai mulți picuri de ploaie văzduhul, decât păcatele pământului. Și dacă picurii văzduhului nasc potopul torenților și revărsărilor și innecurilor, norii păcatelor nasc potopul suferințelor amare, pe care le gustăm atât de dureros azi.

O, cum prădează de sălbatic păcatele în lumea sufletului nostru! Focul din sân nu arde mai tare carnea decât păcatele filiața sufletului. Puroiul din sânge nu primejduiește mai mult viața, decât păcatele viața harică a sufletului.

O, cât de limpede i-a înțeles blestemăția Cicero, când l-a văzut ca pe un monstru stăpânind din tron împărătesc toată lumea. În jurul său veghiau smerite virtuțile cerului și el le înșefca sălbatic, pe rând și le strivea în pulberea pământului.

A stăpânit și împărătește și azi. — „Cine poate zice așa? Curată este inima mea! Neatins sunt de păcat!” [Pilde 20, 9].

— Nimenea! De aceea „pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre” [Fapte 3, 19].

Să se topească azi inimile ca ceara, de focul părerii de rău pentru munții fărădelegilor noastre, căci dacă va arde focul câinței, nu ne va copleși,

Cuvinte arhieresti

Din cărțile pastorale ale PP. SS. episcopi ai Mitropoliei Ardealului

Din cartea pastorală a P. S. Sale episcopului Nicolae al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului:

„Întimile noastre creștinești se scaldă iarăși în baia de bucurie a sfințelor Paști. Această bucurie se revarsă întreagă în cântarea de biruință pe care o cântăm cu obștească însuflețire: «Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!»

Dacă s'a îndoit cineva în puterea lui Dumnezeu, socotindu-o asemenea puterii celei slăbănoage a oamenilor sau a făpturilor zămislite de mintea și închipuirea acestora, iată mărturia puterii lui Dumnezeu: Învierea lui Hristos!

Dacă s'a îndoit cineva în înțelepciunea lui Dumnezeu, asemănându-o cu trufașa dar neputincioasă înțelepciune a fiilor veacului acestuia, iată mărturia negrăitului înțelepciunii a lui Dumnezeu: Învierea lui Hristos!

Dacă s'a îndoit cineva în dreptatea lui Dumnezeu închipuindu-și-o asemenea dreptății celei cu atâtea sminteli, a oamenilor, iată dovada dreptății dumnezeiești: Învierea lui Hristos!

Dacă s'a îndoit cineva în iubirea cea fără de margini a lui Dumnezeu, umbrindu-o cu îngrădiri și slăbiciuni omenești, iată mărturia covârșitoare Lui iubiri: Învierea lui Hristos!

Cel ce numai cu cuvântul Său a zidit lumea și toate câte sunt într'însa, puternic a fost să scoale din mormânt pe Iisus Hristos, care s'a smerit pe Sine, lăcându-se ascultător până la moarte — și încă moarte pe cruce” (Fil. 2, 8).

„Ne-a zidit Dumnezeu — oameni singurateci, oameni depotrivă — spre a ne bucura de lumina și căldura libertății. De aceea, oricine va răpi oamenii acest bun dăruit de Dumnezeu, se împotrivește rânduelilor mai înalte și va fi osândit în ziua cea de apoi. Că nu ne-a desrobii Hristos, Domnul nostru, din cătușile păcatului, ca să intrăm din nou în jugul greu al propriilor noastre pătimi, ci ca să ne luminăm cu prăznuirea învierii Lui cea de a treia zi și să viețuim ca fii ai lumii. Că trecă chipul veacului acestuia. Și la înfricoșatul județ nimeni nu va fi întrebat cât a beat și cât a mîncat și cum s'a îmbrăcat în viața trecătoare de pe pământ, nici câți bani a fost în stare să grămădească peste oaltă, nici câte moșii a fost în stare să adune, nici câte neamuri a izbutit să supună ci va fi întrebat în ce măsură și-a iubit deaproapele și cât de grea a fost crucea pe care a purtat-o în viață pentru propria sa izbăvire și pentru fericirea fraților săi. Iată semnul cel adevărat al vredniciei noastre creștinești. Toate celelalte semne sunt... „aramă sunătoare și chimval răsunător”.

Din pastorală P. S. Sale episcopului Nicolae al Orăzii:

„Pe cine a iubit și iubește Dumnezeu-Tatăl mai mult — din veci și până-n veci — decât pe însuși Fiul Său, Carele este „strălucirea slavei și chipul ipostasului Lui” (Evrei 1, 3)? Cu toate acestea după ce a luat asupra Sa trupul nostru cel pătimitor, pe cine l-a încercat și l-a trecut prin mai multe și mai cumplite dureri decât pe Fiul Său?

Nici una din suferințele trupesti și sufletești pe care le-a răbdat, sau putea să le rabde, vreodată firea omenească, nu i-au rămas necunoscute. Pe toate le-a primit de bunăvoie și le-a purtat cu dumneze-

poate, iadul focului mistuitor, care înfioară azi toată lumea!

Să se prefacă toți ochii în izvoare și să verse lacrimile pocăinții, căci dacă vor curge acestea, poate nu va mai curge potopul cutropitor, care ne amenință cu prăpădul!

Prot. A. Nanu

ească îndelungă răbdare, până la moartea pe cruce.

Din adâncul de iad al acestor suferințe — pe care le-am văzut trecând cutremurătoare pu dinaintea ochilor noștri sufletești în săptămâna Patimilor — a pregătit Dumnezeu-Tatăl, deoparte, cea mai mare și mai milostivă, cea mai iubitoare și mai binefăcătoare lucrare și faptă a Sa: mântuirea neamului omenesc, iar de altă parte cea mai minunată și negândită răsplătire a Domnului Hristos. Căci Cel ce s'a răstignit și a pătimit, lumii și nouă, Mântuitor s'a numit; Cel ce amărăciunea morții a gustat, de bucuria negrăită a Învierii de a treia zi s'a desfășat; Cel ce până în pulberea pământului pe Sine s'a smerit, până la înălțimea tronului dumnezeesc s'a înălțat și de-a dreapta Tatălui s'a așezat; Cel ce bătăi, sculptări și batjocuri a primit, prin închinarea îngerilor și a sfinților s'a proslăvit și cinstit.

Suferința, primită de bunăvoie și purtată cu răbdare, are puterea de-a ne duce cu pași siguri spre biruința cea mare, care trebuie să înconuneze, la sfârșit, cu cununa mării, viața noastră de creștin adevărați. Ea este calea cea îngustă și ușa cea strâmtă care ne duce în viață.

Acest adevăr, de-atâtea ori trăit și adevărat, trebuie să ne umple pe toți de mângăiere și de nădejde, de încredere și de putere, mai ales în zilele încercărilor, care au început să vină acum din ce în ce mai mari și mai grele, asupra Neamului și a Țării noastre latregi — încercări cari așteaptă să fie, și trebuie să fie, luate și purtate de suflete tari, de inimi mari și umeri neînfrânți, dacă voim să ducem și noi la biruință — așa cum au dus-o de atâtea ori străbunii noștri — marea luptă românească și creștinească a acestui veac.

Văd cu ochii sufletului meu mîile de frați ai noștri, cari — în repezeala unui ceas greu de iarnă — și-au părăsit, acum pentru a doua oară, vetrele și mormintele părintești, împreună cu agoniseala vieții lor întregi, numai spre a-și mântui sufletul lor românesc și creștinesc și viața lor liberă din mâinile năvălitorilor vrăjmași.

Li văd pe toți porniți spre noi, frații lor de-un sânge și de-o lege, cu nădejdea că vor găsi aici o inimă primitoare și o mână deschisă spre grabnic ajutor. Să-i primim, iubii mei, și să-i ajutăm, să-i mângăiem și să-i îmbărbătam prin fapta și purtarea noastră cu adevărat frățească. Căci drumul lor spre noi e drum de durere și de amară suferință, drum de Golgotă națională. Ei sunt aceia prin cari neamul nostru se răstignește iarăși în pragul unei noi învieri, care trebuie să vină.

Trăim vremuri grele, vremuri care se vor răzima de acum înainte din ce în ce mai mult pe credința noastră neșovăelnică și pe răbdarea noastră neistovită. Răbdare în lupta cu greutățile vieții, răbdare în neazuri și dureri, răbdare în lipsuri și nevoi, răbdare în supărări și întristări, răbdare în ispite și încercări, răbdare în boală și moarte, răbdare în toate.

În furtuna neazurilor ce ne învăluie, rugați-vă neîncetat, căci rugăciunea este armă duhovnicească nebiruită.

Rugați-vă Domnului, ca deodată cu încercările să ne trimită de sus și tăria de a le putea purta.

Rugați-vă pentru Neam și pentru Țară, pentru Rege, Conducător și dirigători, pentru oastea care ne apără moșia străbună și pentru toți frații noștri cei năpăstulți și robiți.

Din pastorală P. S. Veniamin, dreptcredinciosul episcop al Eparhiei Caransebeșului:

„Astăzi toată lumea creștină este plină de bucurie duhovnicească, cele de sus se bucură cu cele de jos și prăznuiesc minunata înviere a Domnului, prin care Și-a adevărat dumnezeirea Sa. Mântuitorul Hristos „după ce a biruit moartea și după ce a surpat tirania diavolului, ne-a dăruit prin înviere, drumul spre mântuire”,

spune Ioan Gură de Aur, iar «celor morți din veci le-a dat slobozenie».

După săptămâna Patimilor, plină de durere, iată cerul s'a deschis plin de lumina învierii Domnului și răsună până la marginea pământului cuvintele de biruință și de bucurie: *Hristos a înviat!*

Iubiți pe Dumnezeu și pe oameni, gătiți calea Domnului, ca să poată coborî Domnul cu darurile Sale cele bogate în sufletele voastre. Numai așa vă veți câștiga viața cea adevărată. Căci viața noastră nu se sfârșește la marginea mormântului, ci abia acolo începe. Aceasta e chezașia pe care ne-o aduce Învierea Domnului, care deschizându-ne ușile raiului ne aduce veșnicia sufletelor, căci «din moarte la viață și de pe pământ la cer, ne-a trecut pe noi, devenind astfel fiii învierii, fiii lui Dumnezeu» (Luca 20, 36).

Patimile Mântuitorului ne reamintesc de patimile de veacuri ale Neamului cari au fost biruite cu ajutorul lui Dumnezeu. Grelele vremuri pe cari le străbate Țara, ne dau prilejul să ne arătăm desăvârșita încredere în noi, în armata noastră, în Regele și Conducătorul Statului. Să privim în față cu credință neșovăitoare în ajutorul lui Dumnezeu toate primejdiile, unindu-ne cu toții într'un gând și o voință pentru salvarea Țării. Ca și în trecut așa și astăzi, să nu desădăduim, că va trece și acest „pahar” dela noi și după pătimirea grea de astăzi, va veni și învierea Neamului la viață în libertate și cu plinirea dreptății românești.

Din pastorală P. S. Sale Episcopului Andrei al Aradului:

Stă scris că atunci când Israelitenii călătoreau prin pustul Arabei, către țara făgăduinței, Dumnezeu l-a călăuzit ziua printr'un nor luminos, iar noaptea printr'un stălp de foc (Eșire 13, 21). Și poporul nostru a fost călăuzit de Dumnezeu în 1941, când El ne-a arătat drumul crucii înspre răsaritul păgânizat, unde sabia ostașului român a înălțat iarăși crucea lui Iisus Hristos și a ridicat bisericile din ruine. Tot Dumnezeu ne va călăuzi și acum, la lumina învierii Mântuitorului, spre biruință.

Să nu ne lăsăm copleșiți de greutatea încercărilor ce vin asupra noastră, ci mai ales să ne aducem aminte de cuvintele Apostolului Iacov care zice: „Drept mare bucurie să socotiți, fraților, felurile încercări în care cădeți, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1, 2-3) — la care cuvinte Apostolul Pavel adaugă: „Și nu numai atât, ci ne lăudăm în suferință, bineștiind că suferința lucrează răbdare și răbdarea încercare (lămurirea credinței) și încercarea nădejde (nădejdea răsplătirii), iar nădejdea nu dă de rușine” (Rom. 5, 3-5). La cârma lumii stă de veghe Dumnezeu și El va scoate la liman țările și popoarele cari au înțeles să-l slujească numai Lui. Neamul nostru prin suferințele sale este puternic legat de Iisus Hristos cel răstignit. El a știut să-și poarte cu bărbăție crucea în vremurile de restriște, și de aceea la timpul hotărât Dumnezeu a luat totdeauna crucea de pe umerii noștri și ne-a trecut nevătămați peste urgiile vremilor.

Din pastorală P. S. Sale Episcopului Vasile al Timișorii:

„La lumina sfinței învieri își face loc în lume și, cu deosebire, în sufletele credincioșilor credința că, oricât de grele și amenințătoare ar fi ispitirile și greutățile vremii prin care trecem, dorul de viață, atât de firesc ființii noastre omenești, va duce sufletele noastre la biruință asupra tuturor neajunsurilor ce ne este dat să întâmpinăm.

Așa cum a urmat pentru Mântuitorul după întunecul morții lumina și slava învierii, și pentru noi va trebui să urmeze, după întunecatele zile de încercare și suferințe prin cari trecem, lumina unui viitor mai bun, pentru noi și pentru toți frații noștri de pretutindeni și slava reînălțării Neamului și a hotarelor firești ale Țării.

Tot cel ce privește spre Crucea lui Hristos și-l urmează cu creștinească înțelegeră, smerenie și supunere pe drumul patimilor lui poartă mai cu ușurință crucea sa proprie, greutățile și suferințele acestor crâncene vremi ce străbatem. Așa se

explică puterea sufletească a atâtor soți, mame și surori cu care aceste mucenice ale vremii îndură toată povara de suferințe și lacrimi ce le este dat să poarte. Așa bărbăția cu care vitejii noștri ostași întâmpină și înving toate grozăvile acestui crâncen războiu.

De aceea și Sfântul Ioan Gură de aur învăța că necazurile, durerile, suferințele sunt cea mai bună școală a vieții.

Suferințele ne aduc și de Dumnezeu mai aproape. Ele lămuresc și întăresc și întăresc credința în Dumnezeu și în purtarea lui de grijă. Trezind nădejdi de răzbire cu răul, ele îndreaptă și verea noastră spre supunere și mai statornică ascultare față de voia lui prea sfântă, cuprinsă în poruncile și îndemnurile legii noastre creștinești, iar credința în Dumnezeu și împlinirea voinței lui sunt cheazășia nedesmințită a mântuirii noastre. De aceea învață și sfântul Apostol Pavel: „... că prin multe necazuri se cade nouă a intra întru împărăția lui Dumnezeu” (F. Ap. 14, 22).

Țara e străbătută, în lungul și latul

ei, de refugiați, din părțile bântuite de dușmani ale pământului românesc. Ei toți ne cer adăpost, primire caldă, frățască, creștinească și românească. Să le deschidem larg porțile căminurilor și inimilor noastre, ca prin îmbrățișarea caldă cu care-i întâmpinăm, să simtă puterea legăturii de sânge și lege dintre toți fiil Neamului și această să-i întărească și îmbărbăteze în starea lor îndurerată.

Mai presus de toate să trezim și întărim în noi conștiința legăturii de sânge și lege dintre ei toți și fiil Neamului nostru românesc de pretutindeni. Să fim gata de a aduce pentru binele, reintregirea și înălțarea din viitor a Neamului orice jertfă ni s'ar cere. Țara, neamul și reintregirea ei înainte de orice. Pentru că într-o țară liberă, refăcută în hotarele ei firești și încheagată sufletește prin înțelegerea, iubirea de frate și de pământul strămoșesc a fiecăruia și prin munca strădălnică și fără preget a tuturor avem asigurat și binele din viitor al fiecăruia din noi.

Paști de război

Săptămâna Patimilor și praznicul Învierii în țară și la Sibiu

Peste valul nestăvilit al războiului, peste marile frământări și dureri ale țării noastre și ale lumii întregi, praznicul Învierii ne-a sosit și'n acest an. Au fost niște Paști mult așteptate, Paști ale nădejdi. Ele au găsit țara și neamul nostru în ceasul celei mai grele dureri. Din cele patru Paști prăznuite în război, Paștile de acum au fost cele ale răstăgîrîrii.

Granițele țării noastre se află sfărâmate în atâtea părți, dușmanul înalteaază mereu; capitala țării și alte orașe mari din țară au suferit bombardamente grele, cu distrugerii mari și multe pierderi de vieți omenești. Toate drumurile țării sunt pline cu refugiați, iar spitalele gem de răniți de război și din bombardamente; Paști de război.

Față de aceste mari dureri, țara și-a făcut datorita. La apelul M. Sale Regina Elena s'au strâns daruri pentru răniți și refugiați în toate părțile țării, spitalele de răniți au fost cercetate, refugiații găzduiți cu dragoste creștinească. Paștile ne-au înfrățit în durerea noastră și-au aprins candela nădejdi de mai bine în inimile tuturor.

La Sibiu

Denile din săptămâna patimilor au împreunat la rugăciune credincioși în număr neobișnuit de mare, cu deosebire în catedrală, sub părinteasca oblăduire a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae. În zilele de Joi, Vineri și Sâmbătă I. P. S. Sa, a împlinit pilduitor faptele mîlei creștine. A cercetat cel peste 800 răniți din spitalele Sibiului, ducându-le daruri de Paști; ouă roșii, cozonac, cărți de rugăciune și de zidire sufletească. Mergând la Cantina Crucii Roșii din gara Sibiu. a dus pentru refugiați câteva sute de kgr. pâine și zilnic 10 kgr. lapte pentru copiii refugiaților.

În ziua Învierii

La Sibiu s'a prăznuit Învierea după datină, la ora 4 dimineața. Catedrala era neîncăpătoare. Credincioșii sorbeau cu nesaț sf. slujbă vestitoare de mari bucurii și nădejdi. Așteptarea mulțimii a fost minunat tălmăcită în cuvântul rostit de I. P. S. Sa, care cu pătrundere a mărturisit arătând că după Vinerea patimilor urmează întotdeauna Dumineca Învierii. Această adevărită cerească se va petrece în curând și pentru neamul nostru.

Sărbătoarea sărbătorilor

La ora 10 începându-se sf. Liturghie de Paști, catedrala s'a umplut din nou. Spre marea noastră mângăiere putem constata dragostea credincioșilor de sf. biserică. La interval de câteva ceasuri să umpli de două ori cea mai încăpătoare biserică din țară, nu este lucru puțin.

I. P. S. Sa în vestminte strălucitoare

era înconjurat de mare sobor de preoți și diaconi și cu sufletul înălțat, conducea sf. slujbă în armoniile cerești ale corului catedralei. Stăpâna în toate inimile un suflu de nădejde în mijlocul acestei sărbători a sărbătorilor. Cu inima și cu mâinile înălțate spre cer înaltul Ierarh și preoții rosteau rugăciunea Heruviculului în cea mai adâncă reculegere. Deodată armonia corului e tulburată de-o notă streină, stridentă. Câțiva poliști pătrund în biserică și strigă: Alarmă, toată lumea în adăposturi; sirenele de alarmă se auzea tot mai deslușit. Credincioșii au rămas o clipă nedumeriți neștiind ce trebuie să facă. Unii, cei mai pripiți, au luat-o spre ușe. În acest moment, se ieșea cu darurile, arhidiaconul a rostit cu putere: „Pe tot neamul cel creștinesc să-l pomenescă Dumnezeu întru împărăția sa”. La acest glas credincioșii s'au întors spre altar: *Este alarmă și pentru altar, ce face altarul, ce face Mitropolitul acum, ce fac preoții?*

I. P. S. Sa era în mijlocul ușilor împărătești, primea dela diacon sf. daruri, cu fața senină, cu privirea caldă c'o atitudine de înaltă bărbăție, rostea înainte sf. slujbă. Sirena de alarmă a încetat, dar alt șgomot, șgomotul asurzitor al celor peste 50 de avioane americane umplea catedrala. Din uși, se auzea: vin peste noi. O parte din credincioși au pornit spre eșire, altă parte a pășit înainte spre altar. Șgomotul motoarelor de avioane, era tot mai amenințător, așteptam din clipă în clipă trăznitul bombelor. Slujba a mers înainte; unii preoți erau emoționați și priveau întrebători la I. P. S. Sa. Răspunsul a venit liniștitor și senin: „*Stăm cu toții la altar. Nu putem avea nici într-o parte un adăpost mai sigur. Ce fericire mai mare am putea avea decât aceea de-a ne găsi sfârșitul aici la masa Domnului în biserică împărțindu-ne cu trupul și cu sângele Mântuitorului, în ziua de Paști*”.

Pilda Arhierului a fost ziditoare și pentru preoți și pentru popor. La sfârșitul Liturghiei în predica zilei, au putut auzi cu toții cuvântul deslușitor: Hristos a înviat! Peste trâmbelele vestitoare de primărie; peste șgomotul zecilor de motoare al avioanelor vrășmașe, stăm și mărturisim puterea lui Dumnezeu. Astăzi grăiesc vremurile singure; noi nu facem decât să interpretăm în lumina credinței cele ce se petrec sub ochii noștri. Toate cele de pe pământ se clatină și pier, singur Hristos e veșnic și adevărul propovădui de El lumii. Prin credință să ne legăm de Hristos, cea mai puternică cheazășie de viață aici și în veșnicie.

Dar nu numai ce a spus I. P. S. Sa, a tonificat sufletele credincioșilor rămași în biserică, ci felul cum le-a vorbit și duhul

în care a vorbit i-a legat pe toți, făcându-l să trăiască Paștile cele mai frumoase mai sfinte și mai mângăitoare.

A doua zi I. P. Sf. Sa a săvârșit sf. Liturghie în biserică protopopească din Alba-Iulia. Universitatea din Iași fiind refugiată în cetatea Unirii, I. P. Sf. Sa s'a dus acolo pentru a mângăia cu pipăirea rugăciunilor și cu duhul credinței pe cei dosădiți. A luat parte la sf. Liturghie Dl. Rector al Universității, decanul facultăților, profesorii și o mulțime de studenți și studențe.

În cuvântarea rostită, Mitropolitul nostru a deslușit într'un stil academic, excelența credinței în Înviere, combatând cu viguroase argumente pe cei sceptici și negativiști. Cuvântarea I. P. Sf. Sale a făcut o adâncă impresie asupra celor prezenți iar mulți au lăcrămat.

După masă I. P. Sf. Sa a vizitat orfelinatul copilașilor evacuat din Iași, ducând daruri, precum și spitalul militar din Alba-Iulia, împărțind răniților ouă roșii, cozonaci și cărți de rugăciuni.

Vineri 21 IV a. c. I. P. Sf. Sa se afla printre închinătorii dela Mănăstirea Brâncoveanu. Cu toată ploaia, a venit popor mult și de astă dată, Liturghia s'a săvârșit sub cerul liber, iar credincioșii au ascultat sfintele rugăciuni și cuvântările, în cea mai desăvârșită reculegere. Erau peste 3000 de pelerini. Despre momentele impresionante trăite la Mănăstire, vom da amănunte în numărul viitor.

Preot GH. SECAS

Prin moarte la lumină...

Trudit până la autodepășire de daruri mai înalte, omul, își desvăluie drum prin crângurile vieții cu o putere herculeană; citește în jeshătura stelelor noianul de vise care-i luminează căile și astfel, înaintează majestos și sâlnic totodată, spre înfricoșatul abis al desfacerii de trup și de lume.

Cu gândul de-a rupe zăgăzurile strămtorilor și a răsară în plinătatea senină a tainelor, lubește cu durere viața și șilește spre altă „viață”, cu pași cari desmorțesc și înfloară tâmpile pământului și înfricoșează puterile hastice ale Tartarului.

E mult decând omul s'a ridicat peste zdroaba mărunță a celor mulți muritori și singur, ca un neastâmpăr, și răpraznic ca un dor și ca un fulger de vis, adulmecă peste brazde noi de viață spre tainicul lăcaș de podoabă și odihnă a ostenelelor, de după curmătura veacurilor.

Nu e împotriva acestei lumi care se trăește așa de greoi — ca o apă învârtogată de nămol și uricune — nu încearcă s'o lase din ură și desgust, ci se ridică, trosnindu-i încheieturile în gura durerii, ca astfel să fie și el pentru cei mulți, o zare de lumină care spintecă negura veacului în calea sfârșitului.

Așa a început să-și clădească rostul de viață, ca să fie pînă la cel mulți un neadormit ispravnic al Cerului și așa e în flacăra dorului de-a-și da socoteală sieși și celui care-l cheamă în popas de taină.

E omul așa cum îl vrea casa îngerilor, e omul de care îndrăznesc să se apropie trimiși zănatice ai marelui întineric, omul care spulberă doar cu gândul nerozile leznicioase ale lumi și ispitele vrășmașului. Acest om suveran peste toate, în vaitoarea zilelor, și-a crescut nădejdi peste lume și-și rostogolește urmele ca un viitor, spre dulceața cea veșnică a vieții.

Aceeaș lume de oameni din care a crescut tânjește în neghiobile ei, sub gigantica traectorie a vieții celui nălțat în căile duhului, și truda ei pipernicită rămâne pe mai departe ca o încercare neostolită și molatică de cântec în surdina.

Paști celui înălțat, sunt dîmpotriva, vilforiță care desrădăcinează crângături de vis și viață, potop care învalue și clatină genunchii stâncilor. De-atunci de când s'a hotărât și a știut că trebuie să plece din lume, pentru el viața s'a prefăcut într-o arle întinsă spre cea mai formidabilă luptă

a dragostei dureroase de viață și a trecerii prin pânzătura morții ca printr'un adânc nepătruns de apă, la limanul veșnicilor.

Desfacerea lui de viață e luptă, săltarea în „viață” e trudă, iar sufletul îi trece ca un pilăstru în valul celei mai înalte tensiuni. De aceea, în fața lui, ca de un foc gigantic, se topesc poftetele, iar din cenușa lor risipită în maldărul gândului, cresc ca niște siluete înfipte în zădulul cerului, nădejdi care-l înfierbântă și-l susțin pentru cele mai de pe urmă vremi de răsplată a Domnului.

Pentru el, moartea, aceea smuncitură inevitabilă care frânge viețile de aici, nu e o surpriză care să-i sfârșească supremul dor al trăirii în veacul de trudă curată, ci e doar un adânc straniu prin care trebuie să coboare ca peste un șir de ocări sinistre, la capătul căruia cu mai mult dor și putere s'avântă vertiginos spre portalul luminilor veșnice.

Viața de astădată n'a fost capabilă în urzeala ei să-l răpuie. Gândul omului a rămas corabie nestricată de vifor și însăși moartea, pentru omul logodit în dor și osteneală cu lumina veacurilor veșnice, e doar o încercare de repaus neisbuit.

Dorurile optime, n'au odihnă și nici nu se pot topi vreodată înainte de realizarea lor integrală. Omul care se îmbracă în mantia lor, e regele gândului și mire al bucuriilor veșnice. Pentru el, viața aceea e șantier în care pier nevolnicile, iar moartea o turbină prin care s'asvârle ca un șuvoi cristalin, în oceanul de lumină puri vecuitoare.

Un atare om, dovedit în permanență ca lucrător neadormit și nelăncat, trecerea lui prin moarte e un zâmbet care-i intimidează și văgăunile ei cele mai sumbre. Așa e visul omului curat, așa sunt dorurile celui înfrățit în duh cu dragostea de viață aleasă, așa e trecerea prin moarte în lumină a celui care cunoșcând întinerarul duhovnicesc, viază veșnic dincolo de călcăiul stelelor.

Nu e numai un joc teatral toată truda unui astfel de om, ci așa cum pornește cu năprăznicie în căile Duhului, e proba celei mai unitare încheșări de suflet care birule veacurile și nu pierce nici întru îmbrățișarea morții.

Cel care a zdrobit oarecândva zăvoarele întinericului, slobozind și peste cei dintru adânc, ploaia luminii, primește și azi cu bucurie, truda curată a sufletelor și își face mâinile punte peste înfricoșatul abis al morții, celor cari vor să vecuiască fără de sfârșit în slava Adevărului.

Așa ni-i credința, așa ne e truda și în purpura acestor gânduri e bucurios să ne sângereze în cruce viața, pentru noi, pentru suflet, pentru lume, pentru veacurile veșnice, pentru Hristos Domnul și astăzi...

Preot Nichifor Todor

Nr. 4219/1944

Comunicat

Se aduce la cunoștința cucernicilor preoți din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, că până la altă dispoziție salariile preoților și ale cântăreților bisericești, pensiunile și ajutoarele văduvelor preotese din fondul de pensiuni al Arhiepiscopiei, precum și ajutoarele din fondul de ajutorare preotesc, — nu se vor mai plăti personal la Casieria Arhiepiscopiei noastre în Sibiu, ci se vor expedia celor în drept în fiecare lună prin poștă cu mandat poștal. —

Despre aceasta Cucernicii preoți vor încunoștința pe cântăreții bisericești și pe văduvele preotese mai sus vizate, dându-le îndrumarea ca pe viitor să trimită prin poștă chitanțele lunare la Casieria Arhiepiscopiei noastre în Sibiu, urmând ca expedierea salariilor să se facă prin mandat poștal.

Sibiu, 21 Aprilie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Prin minciuni, dușmanul turbură sufletele celor slabi

Dureri în zilele de Paști

Ofensiva aeriană anglo-americană împotriva orașelor României a devenit o realitate tocmai în sărbătorile Sf. Paști. Astfel zilele menite să fie un scurt prilej de înșeninare pentru inimile obidite ale credincioșilor Români, s'au transformat în zile de neliniște pentru toți locuitorii orașelor și în zile de durere pentru Români din București, Turnu-Severin, Brașov, Galați, Constanța și Bacău. În ajunul Sf. Paști păsările aducătoare de nenorocire s'au ivit deasupra Bucureștilor vărsând foc și moarte peste centrul capitalei. Între alte edificii, impunătorul palat al Universității a fost cuprins de flăcări.

În noaptea Învierii a fost supus unui bombardament ucigător orașul Turnu-Severin, iar în prima zi de Paști pe la orele 11, când oamenii ieșeau din biserică, cumplita pustiire s'a năpustit asupra Brașovului, unde a fost lovită gara, Hotelul Coroana, palatul Justiției etc.

Bombardierele cari au atacat Brașovul au trecut pe la Sibiu, cutremurând văzduhul cu huruitul lor în timp ce se săvârșea Liturghia arhierescă în catedrala înfesată de mii de oameni. I. P. Sf. Mitropolit înconjurat de preoți au continuat cu inimă neclintită sf. Liturghie dela ieșirea cu Sf. Daruri până la sfârșit sub acest huruit, așteptându-se în orice clipă la deslănțuirea atacului. O mare parte din credincioși au rămas în biserică urmărind, în adâncă reculegere, sf. Liturghie.

La sfârșit I. P. Sf. Mitropolit a rostit o impresionantă alocuție improvizată sub puterea acestei întâmplări.

A doua zi de Paști I. P. Sf. Mitropolit a slujit sfânta Liturghie la Alba-Iulia în fața unui mare număr de credincioși, în frunte cu profesorii și studenții Universității din Iași, refugiată acolo.

Bibliografie

Preot Dumitru Călugăr: *Preocupări catehetice*. Sibiu, 1944. Pag. 100. Preț lei 200.

Catehica este un meșteșug greu, fiindcă e meșteșugul zidirii sufletului creștinesc. Toată lumea e convinsă de greutatea lucrării săvârșite de un sculptor, care are să modeleze o materie văzută, accesibilă simțurilor, deci ușor de cunoscut; cu cât mai grea este opera educatorului, care trebuie să formeze sufletul nevăzut, inaccesibil simțurilor, deci foarte greu de cunoscut.

Cartea cu titlul sugestiv publicată de părintele D. Călugăr, conferențiar suplinitor de Omiletică și Catehica la Academia teologică „Andreiană”, apare ca o lumină mult așteptată de către toți preoții frământați azi în mod deosebit de „Preocupările” frumoase, dar foarte grele, ale catehizării, adică ale zidirii sufletului creștinesc în românească în vremurile de cumplită încercare pe care ne este dat a le trăi. „Zidirea sufletului” a fost totdeauna un meșteșug greu și delicat, dar astăzi, când opera acestei zidirii este tulburată și amenințată cu zădărnicierea de către vijelia dușmanului „fără Dumnezeu și fără suflet”. Ceasurile grele prin care trecem, poruncesc preotului să nu întrerupă nici o clipă opera de zidire a sufletului creștinesc, ba din contră, să intensifice lucrarea de catehizare, care este o condiție esențială pentru viața neamului.

Cartea părintelui D. Călugăr a venit tocmai la timp. Ea reprezintă un valoros povătuitor pentru toți cateheții în îndeplinirea misiunii lor grele. Și mai au un merit deosebit aceste îndrumări. Ele nu rezultă din speculații teoretice, streine de viață, ci sunt rodul experiențelor sale temeinice făcute pe teren. Păr. D. Călugăr a muncit cu sârguință mai mulți ani în ogorul sacru al sufletului generației tinere atât ca învățător

cât și ca profesor de religie. Din experiența bogată a acestei munci rodnice și conștiințioase au răsărit învățăturile înmănunchiate cu pricépere în cartea de față, învățături pe cari asimilându-le catehetul bun va putea fi la înălțimea chemării sale în toată vremea.

Aceste învățături culminează în legătura organică între teorie și practică, între cunoștință și aplicarea ei pe teren, ceea ce în învățământul religios înseamnă trăirea doctrinei creștine. „Nu pentru a ști mult — zice autorul la pag. 13 — ci pentru a învăța pe copii ce însemnează trăirea învățăturilor științifice, se cade să ne străduim în orele noastre de catehizare. După ce vor fi treziți la o asemenea viață, copiii vor căuta singuri să afle cât mai multe din cuvintele Scripturii. Și îndemnul acesta va crește cu fiecare an al vieții lor. Este dela sine înțeles, că tocmai spre aceasta se cade să și sârguim. Doar nu este greu să pricepem că școala primară este menită să constituie o fereastră deschisă spre școala cea adevărată a vieții de mai târziu. Din școala primară copiii unui neam trebuie să salte cu o pre-dispoziție sufletească în a cărei virtute să se simtă îndemnați spre o continuă dăltuire a ființei lor integrale. Ținta aceasta nu poate fi în nici un caz străină învățământului religios.

Dar trăirea doctrinei creștine, adică viața în Hristos, nu se poate realiza decât printr-o apropiere, printr-o legătură intimă, nemijlocită cu Hristos, izvorul vieții celei nouă. Copiii trebuie deci să cunoască bine pe Hristos și să-L iubească. De aceea pretinde autorul nostru, ca un bun cunoscător al sufletului și a psihologiei infantile, să fie prezentat copiilor Mântuitorul într-o lumină atrăgătoare, într-un colorit afectiv. „Esențialul stă — zice păr. D. Călugăr, în a prezenta pe Mântuitorul Hristos, spre exemplu, mai degrabă sub chipul Samaritanului milostiv, decât sub unghiu dogmatic. El să fie pentru copil, învățătorul, Vindecătorul, Făcătorul de minuni, Prietenul celor mici, bun și ne-căjiți. În sufletul copilului să se fatipărească pentru toată viața chipul lui Hristos. Modelul jertfelniciei întregi, și neprecupețite, chipul robului „Cel care tuturor toate s'a făcut ca pe toți să-i dobândească”. El s'a făcut așa, dar și rămâne mereu asemenea, și ni se dă nouă în toată viața noastră, prin Biserica Sa, prin Sfintele Taine” [pg. 15 secv].

La felul acesta pune și rezolvă o seamă de probleme catehetice păr. D. Călugăr, care în soluțiile sale sănătoase în mod vădit se inspiră dela învățătorul divin, dela Catehetul de peste veacuri, dela Mântuitorul, „Preocupările catehetice” din cartea de față sunt cu drept cuvânt preocupările fiecărui catehet. Înșir aici numai câteva dintre ele: Educația religioasă în școala primară; Învățământul religios în școala primară; Catehetul; Deprinderile religioase-morale; Sala de învățământ; Orarul școlii primare și orele de religie; Carnetul de religie, etc.

Cartea este prefăcută de Diaconul Dr. Grigorie T. Marcu, care cu multă măiestrie ne zugrăvește profilul vrednicului „Dascăl în dascălie religioasă”, păr. D. Călugăr. Valoarea mare a lucrării rezidă atât din importanța covârșitoare a religiei ortodoxe în viața neamului românesc, importanță evidențiată mai mult ca oricând în zilele noastre, cât și în soluțiile salvatoare pe cari le dă problemelor catehetice foarte actuale.

N. Terchilă

ȘTIRI LOCALE

Duminecă Tomii, în 23 Aprilie 1944, Sfântul Gheorghe, servesc: cons. Ieronim Grovu, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și cons. Alexandru Popa. Predică: cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică preotul Nicolae Constandin dela parohia Sibiu-Lazaret.

INFORMAȚIUNI

Mulțămire. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae mulțamește și pe această cale celor ce i-au trimis felicitări și i-au făcut urări cu ocaziunea sf. sărbători ale Paștilor și împărtașește tuturor arhierestile Sale binecuvântări.

Moartea eroică a Părintelui Dr. Irineu Felea. Dumnezeu a vrut ca printre cetățenii cari au căzut victimă bombardamentului aerian la Gara de Nord din Capitală, să se găsească și părintele protosinghel Dr. Irineu Felea, profesor de teologie și paroh al sf. Biserici Radu Vodă din Capitală și membru al consiliului Central al Asoc. f. Luptători din Gărzile Naționale Române din Ardeal și Banat din anii 1918—1919, murind o moarte eroică. Moartea părintelui Felea văduvește Biserica ortodoxă de un proeminent slujitor al altarului, iar societatea românească, unul dintre cei mai distinși fii intelectuali ai săi, înmormântat în groapă comună cu celelalte victime, pentru odihna sufletului nobil al părintelui Felea, s'a oficiat un parastas, în Joia Patimilor, la Biserica Radu Vodă din Capitală. Odihnească cu dreptii!

Moartea cântărețului. Cu Ioan Minulescu dispăre un cunoscut trubadur și apreciat poet al literaturii românești. Sibiienii au avut câteva prilejuri să asculte, în Teatrul municipal, și să admire cât suflet, știa să coboare în strofele sale, dăltuite de mână de artist, în felul maestrului de a și recita versurile, Ion Minulescu era neîntrecut. Toți cei ce l-au auzit, îi vor păstra o bună amintire.

Poșta Redacției

Dlul Ing. I. M. în Br. Tel. Român, „din 12 VIII 1943”, nu există. Poate ați greșit numerele? Pr. I. I. în Bl. Pl. La altă ocazie.

Nr. 105/1944.

(24) 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din Dumbrăveni, jud. Târnava-Mică, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegr. Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat dela data bugetării postului,
2. Sesiile cantorală 2 jugăre arător, pământ foarte bun.
3. Venitele după serviciile religioase sunt cele stabilite de consiliul parohial la 12 Martie a. c.
4. Dacă cântărețul conduce corul bisericesc, va primi o indemnizație dela biserică.

Cântărețul ales va sta la dispoziția parohului în permanență, atât la serviciile divine, cât și la adunările Oastei Domnului și ale celorlalte societăți religioase din parohie.

Concurenții își vor prezenta cererile însoțite de diploma Școlii de cântăreți bisericești și alte acte de recomandare oficiului parohial; se vor prezenta la biserică pentru a-și arăta cunoștințele în tipic și aptitudinea la cântările bisericești.

Dumbrăveni, la 15 Martie 1944.

Ioan Dragolea
protopop paroh

Nr. 85/1944

(25) 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de preot-ajutător de pe lângă parohia protopopească Ilia, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Titularul acestui post va îndeplini și serviciile de catehet la școlile din Ilia, extrașcolari și premilitari și de secretar protopopesc.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat conform pregătirii teologice.
2. Diurnă de secretar protopopesc.
3. Locuință în edificiul Casei Culturale cu grădina aparținătoare locuinței.
4. Șase jugăre pământ în șesul Mușului.

5. Jumătate din folosința cimitirului,
6. Jumătate din venitele stolare.

Cererile de candidare se vor înainta Oficiului protopopesc al Iliei în termenul indicat, împreună cu încuviințarea de candidare dela P. Ven. Cons. arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea Oficiului protopopesc, în vre-o Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către credincioși.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Iliei în înțelegere cu Consiliul parohial.

Ilia, la 5 Martie 1944.

Iuliu Josan
protopop.

Nr. 722/1943

(26) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Sânpetru, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, cu toate dependențele.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător.
4. Stola obișnuită în protopopiat.
5. 2 stânceni lemne de foc dela comuna politică pentru Oficiul parohial.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele legale și de încuviințarea de candidare primită dela Freia Ven. Cons. Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ort. rom. Brașov.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu prealabila învoire a Oficiului protopopesc într-o Duminecă sau sărbătoare, spre a slui, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Brașov, la 9 Octomvrie 1943.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Brașovului în înțelegere cu comitetul parohial din Sânpetru.

Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Nr. 6001/1944.

[27] 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de preot-ajutător al parohiei de cl. I, Codlea, protopopiatul Bran, publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Preotul ajutător va îndeplini și slujba de duhovnic la Uzinele Codlea, Ing. Gh. Urdăreanu și slujba de catehet la școlile primare și la școala de ucenici industriali, din Codlea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat,
2. Jumătate din venitele dela altar,
3. Venitele stolare din a treia parte din parohie,
4. Circa 7 jug. sesiile parohială,
5. Renumerajie, pentru slujba de duhovnic și pentru orele de educație religioasă morală, dela Uzinele Codlea-Ing. Gheorghe Urdăreanu.

Cererile de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, Zărnești, județul Brașov, iară concurenții se vor prezenta în parohie în Dumineca ce va fi a Oficiului protopopesc Bran, spre a cânta eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptmăritor.

Zărnești, 23 Martie 1944.

Vasile Stoicanea
protopop

Copiii sunt tezaurul cel mai de preț al dvs. Învățați-i din vreme ce trebuie să facă în caz de alarmă aeriană. explicați-le primejdia bombelor neexplodate și atrageti-le atenția să nu ridice obiectele lăsate de avioanele dușmane.

Vrei tu, român adevărat, să te faci unealta dușmanului, ascultându-i șoaptele?